

Изведнажъ ми стана много мъчно. Въ гърдитѣ ми затрептѣ позната неудържна мъка и очитѣ ми се налѣха. Какво изгубихъ азъ!

Задъ гърба ми прошумѣха стѣпки. Идатъ! Студени трѣпки ме побиха

Скочихъ.

Нѣма нищо. Нѣкъде далечъ въ гората таенъ и страшенъ пици гласа на черната юва. Голѣмия месецъ се плакне въ осребрената вода на кладенчето.

Ами ако дойдатъ тримата души, нарамили трупа на батя Андрея?

Завихъ къмъ кошарата.

Огънахъ се въ кожуха и се търкулнахъ до дѣда. Защо не мога да заспя? Затварямъ очи, а виждамъ пакъ.

— Дѣдо, спишъ ли?

— Хррр!

— Дѣдо!

— Ай, викашъ ли Монка. . .

— Грѣшно ли е, а?

— Кое?

— Вчера, като минахъ край гроба на батя Андрея, изровихъ Ганкиното сребърно кръстче и го вързахъ на шията си. Много ли е грѣшно, а дѣдо?

— Какво кръстче хортувашъ? Хайде заспивай! Като си се разсъналъ като липиръ. . .

Млъкнахъ. Надъ мене пакъ се надвесиха Ганкинитѣ черни очи, пълни съ сълзи.